

ANEU MAR ENDINS

Preparar el camí del Senyor

En el temps d'Advent dedico els comentaris dominicals a l'Any de la Fe, proposat pel Sant Pare a tota l'Església. I aquest segon diumenge d'Advent hi ha dues figures, a la litúrgia, que ens porten amb realisme a un dels objectius principals d'aquest any: la preparació espiritual dels homes i dones d'avui perquè es disposin a rebre en la fe Jesucrist i el seu Evangeli.

La primera figura és la de Joan Baptista. Lluc introdueix la missió de Joan en les coordenades de la història del món pagà i de la història d'Israel. La intenció de Lluc és la de situar la Paraula de Déu en la història, perquè la fe cristiana té el seu fonament en una revelació històrica, no abstracta o intemporal. Joan recorre tota la regió del Jordà, predicant un baptisme de conversió per al perdó dels pecats. Joan invita a preparar els camins del Senyor perquè tots puguin veure la salvació de Déu, el seu enviat, Jesucrist.

Joan és l'enviat per a anunciar el qui ha de venir. Joan és el precursor de Jesucrist. Ell anticipa ja el que serà la missió dels Apòstols i la missió de l'Església a través dels segles: l'arribada a la història humana de Crist, l'enviat de Déu i el Déu fet home.

Tots els cristians estem cridats a fer realitat avui, en el nostre món tan descristianitzat, allò que el Papa Benet XVI afirma dels apòstols en la seva carta sobre l'Any de la Fe: «Per la fe, els Apòstols ho van deixar tot per seguir el Mestre (cf. Mt 10,28). Van creure en les paraules amb què anunciava el regne de Déu, que està present i es realitza en la seva persona (cf. Lc 11,20). Van viure en comunió de vida amb Jesús, que els instruïa amb els seus ensenyaments, deixant-los una nova regla de vida per la qual serien reconeguts com els seus deixebles després de la seva mort (cf. Jn 13,34-35). Per la fe, van anar per tot el món, seguint el manament de portar l'evangeli a tota criatura (cf. Mc 16,15) i sense cap temor van anunciar a tothom l'alegria de la resurrecció, de la qual van ser testimonis fidels» (*Porta fidei*, núm. 13).

La segona figura d'aquest diumenge d'Advent que ens anima al compromís evangelitzador és la de sant Pau. El text que llegim a la segona lectura de la litúrgia dominical és el proemi de la carta als Filipencs. El text és ple a vessar de l'afecte que Pau professa a la comunitat cristiana de Filipis de la que va rebre ajuda varies vegades essent l'única per la que es va deixar ajudar econòmicament.

Com diu un comentarista d'aquest text «no hi ha proporció entre el petit grup de cristians filipencs i la tranquil·litat amb que s'afirma el que significa l'existència cristiana enmig del món». Permeteu-me una traducció a la nostra realitat: no hi ha proporció entre les petites comunitats cristianes de les nostres parròquies i el goig i l'esperança que els cristians estem cridats a aportar al món d'avui. Aquestes comunitats que desitgem que siguin més nodrides, sobretot de joves. No per a glòria o satisfacció de la nostra Església, sinó només per a la glòria de Déu i el bé del món.

Per això voldria expressar també la meua alegria, com Pau, per la vitalitat de les nostres comunitats de l'Església diocesana de Terrassa, que són les col·laboradores del bisbe i dels preveres i diaques «en la causa de l'Evangeli» des del primer dia de l'encara breu història de la nostra diòcesi fins avui. I aquesta és també la meua pregària: «que el vostre amor s'enriqueixi més i més».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Escola de Pregària per a Joves

► El divendres dia 16 de novembre a 2/4 de 9 del vespre Mons. Saiz Meneses va presidir l'Escola de Pregària per a Joves a la capella del Santíssim de la Catedral de Terrassa. Més de 150 joves acompanyaren el Sr. Bisbe en la pregària juntament amb Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mn. Xavier Farrés, delegat de Joventut i altres preveres i diaques. El Sr. Bisbe conduí la reflexió a partir del Missatge final del Sínode i del text evangèlic de la samaritana. L'exposició del Santíssim ajudà els joves a interioritzar el text i a pregar al Senyor. En acabar, el Sr. Bisbe distribuí a cada jove un exemplar de la Carta Apostòlica *Porta Fidei*.

GLOSSA

Multipliquem els pans i els peixos

Per qüestions relacionades amb l'educació, entro en contacte amb un noi de trenta anys, titulat universitari amb un lloc de treball senzill. En la conversa esmenta la seva família. Li pregunto si està casat. Respon afirmativament i afegeix que té tres fills; el petit, d'un any. L'esposa es dedica a ells. Parlant de la problemàtica que la crisi econòmica ha generat i com afecta les famílies, em comenta que en el dia a dia familiar han passat moments de cuina i que, confiant en Déu i sentint-se en les seves mans, també hi ha descobert la providència de Déu envers les persones. «A nosaltres el Senyor ens ha ajudat molt», afirma amb convenciment i, per reblar aquesta afirmació, afegeix: «En moments crítics, i no només en els estrictament econòmics —que també—, hem vist que la multiplicació dels pans i els peixos és una realitat que hem viscut: l'austeritat acceptada i l'estalvi de coses supèrflues, la solidaritat dels familiars i amics, l'acolliment i les paraules encoratjadores, la roba infantil heretada, el temps dedicat pels cangurs ocasionals, l'acolliment en els moments de feixuguesa... Hem pregat junts des de la nostra pobresa personal i familiar i hem experimentat la compas-

sió de Déu, la mateixa compassió de Jesús davant la multitud»: «Veïé una gran gentada, se'n compadi.» (*Mt 14,14*)

La compassió, compartir la passió, el dolor de l'altre, és una actitud dominant en l'activitat de Jesús. Moltes persones se senten cridades a seguir i imitar Jesús i a no caure en la indiferència davant el dolor dels altres... Deixem que Jesús multipliqui aquestes actituds en nosaltres i que desvetlli els nostres sentiments més pregons, la sensibilitat, la bondat, el despreniment... en favor dels altres, en especial dels més necessitats. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (*Mt 14,16*). Ell ens convida a estimar, acompanyar, escoltar, compartir... Ens convida a ser sensibles, a detectar situacions i a respondre des de l'amor, confiant en l'ajuda del Senyor i amb generositat personal. «Alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent.» (*Mt 14,19*) Repartir el seu pa i repartir el seu consol, sempre mirant al cel i demanant amb confiança, sent deixebles del Mestre. Les nostres mans mai no restaran buides, seran les seves mans.

Enric Puig Jofra, SJ

Aniversari de la Dedicació de la Catedral

Aquest dilluns dia 10 és l'aniversari de la Dedicació de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa (any 1950). Se celebra amb la categoria de Festa a tota la diòcesi, amb les lectures i oracions de la Dedicació d'una església. Aquesta celebració expressa i fa viu el sentit de comunió eclesial i de pertinença a la pròpia Església diocesana. La Catedral és l'església del bisbe, successor dels apòstols, cap i pastor de tots els fidels diocesans.

DIUMENGE II D'ADVENT

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriosament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6;8,11)

Germans, sempre que prego per vosaltres, la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'Evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapigüeu apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluç (Lc 3,1-6)

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

▶ Lectura del libro de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalén, despójate de tu vestido de luto y aflicción y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te da, envuélvete en el manto de la justicia de Dios y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos viven bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». Ponte en pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia el oriente y contempla a tus hijos, reunidos de oriente a occidente a la voz del Santo, gozosos invocando a Dios. A pie se marcharon, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real.

Dios ha mandado abajarse a todos los montes elevados y a las colinas encumbradas, ha mandado llenarse a los barrancos hasta allanar el suelo, para que Israel camine con seguridad, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado al bosque y a los árboles aromáticos hacer sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

Predicació de sant Joan Baptista.
Pintura de Brueghel el Vell,
Museu de Belles Arts de Budapest

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,4-6;8,11)

Hermanos: Siempre que rezo por todos vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Esta es mi convicción: que el que ha inaugurado entre vosotros una empresa buena la llevará adelante hasta el día de Cristo Jesús.

Testigo me es Dios de lo entrañablemente que os echo de menos, en Cristo Jesús. Y esta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, a gloria y alabanza de Dios.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año quince del reinado del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes virrey de Galilea, y su hermano Felipe virrey de Iturea y Traconítide, y Lisania virrey de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto.

Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Una voz grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; elévense los valles, desciendan los montes y colinas; que lo torcido se enderece, lo escabroso se iguale. Y todos verán la salvación de Dios.»

COMENTARI

Tothom veurà la salvació de Déu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (□ Terrassa) (litúrgia de les hores: 2a setmana): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26 ■ **dimarts**: Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14 ■ **dimercres**: Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30 ■ **dijous**: Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15 □ **divendres**: Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19 ■ **dissabte**: Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13 ■ **diumenge** vinent, III d'Advent (litúrgia de les hores: 3a setmana): So 3,14-18a / Sl: Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18.

Al antic Israel els profetes van fer ressonar la veu crítica de Déu enmig del poble i de les seves institucions.

La Sagrada Escripura prohibeix l'endevinació (cf. Lv 19,31 i 20,6) del futur, ja que aquest està únicament en mans de Déu i de ningú més. Els profetes d'Israel no van ser endevins, sinó portaveus de la paraula de Déu per als creients. La seva missió va ser la de testimoniar de l'aliança que Déu havia establert en el desert amb Moisès i amb el poble al Sinai.

Els profetes, tot al llarg de la història, van anar judicant la vida i les actituds del poble a la llum de l'aliança. Quan el poble s'apartava de la fidelitat exclusiva al Senyor que els havia tret d'Egipte

i es deixava afalagar per altres déus i per altres pràctiques religioses, o bé quan oblidava les obligacions de la solidaritat i de la justícia entre conciutadans o envers els més febles i desfavorits... els profetes clamaven en nom de Déu i demanaven la conversió imperiosa de la vida i dels costums del poble. D'altra banda, quan el poble, afeixugat per les inquietuds expansionistes dels enemics, perdia l'ànim i el coratge, els profetes recordaven el compromís salvador del Senyor i inspiraven nova confiança en el cor del poble.

El profeta Baruc, a la primera lectura, ens dóna exemple de consol enmig de la prova. Convida la ciutat de Jerusalem a engalanar-se perquè tornaran els fills exiliats i Déu farà que es vegi per

tot arreu la nova resplendor de la ciutat. Igualment, Joan Baptista, el darrer dels profetes i el precursor de Jesucrist, convida a la conversió dels cors com a preparació per a l'arribada del messies esperat pel poble; de la mateixa manera que, antigament, Isaïes havia també convidat a preparar un camí enmig del desert per al retorn dels fills exiliats. I és que tothom veurà la salvació de Déu.

El Baptista ens convida també avui a convertir el nostre cor, tot buidant-lo dels interessos massa personals i dels neguits que ens centren en nosaltres però que ens aparten de Déu i dels germans, per tal d'obrir-nos a la salvació de Déu que ve a nosaltres.

Jordi Latorre, SDB

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Facultats de conèixer, estimar i actuar, i el subjecte responsable i lliure (I)

Aquí rau la relativa novetat de la meua exposició. No hi ha separació sinó interacció mútua entre el conèixer i l'estimar. Reflexionem sobre aquest punt: en el coneixement entre persones, conèixer i estimar són simultanis, fins i tot fóra previ el sentir-se atret per l'altre —ser estimat i estimar— i després vindria el conèixer. Aquí s'afirma la mútua implicació del conèixer i l'estimar.

Sant Basili el Gran (s. iv) va ensenyar, a Orient i a Occident, aquesta veritat bàsica: la criatura humana es distingeix per la seva capacitat intel·lectual, a la qual s'ajunta intrínsecament la facultat d'estimar.

La facultat d'estimar és inherent necessàriament a la intel·ligència. Més encara: aquesta doble facultat de conèixer i estimar és coronada per la facultat de decidir lliurement, seguida de la facultat d'actuar, com a conseqüència de la intel·ligència que estima. La dimensió d'acció no l'obliden mai els filòsofs contemporanis: el francès Blondel i el català Bofill.

El text de referència de sant Basili és: «En el mateix instant que aquest ser viu va existir —em refereixo a l'home—, en aquesta semblança ens fou com implantada una certa

força racional que posseeix intrínsecament la facultat i la necessitat d'estimar». Genial la visió de Basili per a qui la força racional de l'home postula necessàriament la facultat d'estimar. I ambdues estan implantades com a força racional en el subjecte responsable i lliure que coneix i estima. Aquesta manera de pensar de Basili (en especial en l'obra *Sobre l'Esperit Sant*) potser ha condicionat la meua comprensió d'Agustí d'Hipona i de Tomàs d'Aquino, en el sentit que conèixer i estimar no són dues accions separades i successives de les facultats de conèixer i estimar sinó un acord únic del subjecte responsable i lliure que actua a través d'una certa unitat simultània del coneixement i de l'amor. El Subjecte és una intel·ligència que estima; un amor intel·ligent. I tot el que diré serà una explicitació d'aquesta idea germinal: quan descobrim *què li passa a l'altre* actuem amb un amor intel·ligent. Això ja ajuda l'altre. Necessito conèixer jo: amb la intel·ligència i amb el cor. Necessito les tres facultats ben travades i unides: conèixer, estimar i actuar. «Feliços vosaltres si, el que sabeu, ho poseu en pràctica», diu Jesús a Joan 13,17.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

EVANGELIZAR

Una misión de todos los cristianos

El documento post-sinodal *Verbum Domini* —en el que Benedicto XVI propone a toda la Iglesia los frutos del Sínodo de 2008 sobre la Palabra de Dios— recuerda que «la misión de anunciar la Palabra de Dios es un cometido de todos los discípulos de Jesucristo, como consecuencia de su bautismo» (VD, 94). Y añade que «cada uno en su propio estado de vida está llamado a dar una contribución incisiva al anuncio cristiano». Respecto de los seglares subraya que «están llamados a ejercer su tarea profética, que se deriva directamente del bautismo, y a testimoniar el Evangelio en la vida cotidiana, dondequiera que se encuentren» (VD, 94).

Es más, el documento avanza con una precisión muy interesante sobre la relación entre la comunicación de la Palabra de Dios y el testimonio cristiano (VD, 97) y con un recuerdo muy oportuno de la circularidad entre testimonio y palabra según Pablo VI en la *Evangelii nuntiandi* (n. 22), que desemboca en la necesidad del anuncio explícito de Jesucristo para que haya una verdadera evangelización (VD, 98).

A mi modesto parecer, sería pastoralmente conveniente —en una pedagogía de la concreción— dar un paso hacia una clara explicitación del carácter *germinalmente sacramental* del primer anuncio como tal, llegando a la afirmación de que hay una presencia germinal de Cristo en el anuncio que un laico hace de él a sus amigos y conocidos, en el anuncio que una madre o un padre de familia hacen del Señor a sus hijos o en el anuncio que hace de Jesús un matrimonio cristiano a unas jóvenes parejas que se preparan para celebrar el sacramento del matrimonio.

Xavier Morlans

(Cf. «El primer anunci i la pedagogia de la iniciació», en *Documents d'Església*, Monestir de Montserrat, n. 989)

La ternera y su ama

Leon Tolstoi cuenta que un joven llegó a un campo de trigo a punto de segar. Vio que una ternera se había metido en el trébol y unos campesinos la perseguían para que saliera, y cuando estaba a punto de abandonar el campo, asustada, se volvía a meter dentro y empezaba una nueva persecución.

Junto a la vereda una mujer lloraba y decía:

—«¡Van a agotar a mi ternera!»

Entonces el joven gritó a los campesinos: «¡Salid todos del campo! ¡Que la mujer llame a su ternera!»

Así lo hicieron. La mujer llamó a su ternera. El animal irguió las orejas, permaneció un rato a la escucha y salió corriendo hacia su ama. (¡La reconoció por su voz! Era la voz que la cuidaba, le ofrecía los mejores pastos e incluso le hablaba y la acariciaba). Todos se alegraron mucho.

San Juan de Ávila, doctor de la Iglesia (Sermón 15), enseña:

—«Mis ovejas oyen mi voz (Jn 10,27). ¿Sabéis si os ha llamado alguna vez el Señor, y si le habéis oído? Pues tened señal que, si le oísteis, sois su oveja. Gran señal es, muy cierto, que la oveja y cualquier ganado oye la voz de su pastor y viene luego a su llamada.»

—«Jesús se estremeció y dijo: “Venid a mí, todos los que andáis fatigados y agobiados, que yo os aliviaré.”»

J. M. Alimbau

SANTORAL

9. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. Dilluns. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. iii). Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev. mínim.

11. Dimarts. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Mervelles de Jesús, vg.

12. Dimecres. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca

de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana); beat Joan Marinonio, prev. teatí.

13. Dijous. Santa Llúcia (s. iii-iv), verge i màrtir a Siracusa (Sicília); santa Otília, verge benedictina (s. viii); sant Aubert, bisbe.

14. Divendres. Sant Joan de la Creu (†1591), prevere carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, màrtirs a Baeza; sant Diòscor, noi màrtir; sant Nicasi, bisbe i màrtir.

15. Dissabte. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prevere a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava màrtir; santa Silvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

LITÚRGIA

L'essencial

L'essencial de la litúrgia és que sigui cristiana (B. Botte)

L'essencial de la litúrgia és que sigui cristiana; és a dir, que sigui expressió de la fe de l'Església. Que sigui cristiana vol dir que porti la

marca del que és cristià i no en porti cap altra. Vol dir que sigui una litúrgia que conservi el seu origen en Crist. Que continuï essent de Crist. Una litúrgia que es visqui en comunió amb Crist. Que ens ompli de la seva gràcia, que és tant com dir que ens ompli dels dons de la redempció. Que es visqui en el si del misteri de la Creu, d'on brollaren els sagraments que ens donen vida. Que es visqui en el si del misteri de la resurrecció, submergits en la nova vida dels qui, renascuts sacramentalment, d'alguna manera ja participen de la vida gloriosa de Crist, assegut al cel a la dreta del Pare. Que la litúrgia sigui cristiana vol dir que ens ve de Crist, és de Crist i ens porta fins a Crist.

La litúrgia, expressió de la fe de l'Església

Perquè no hi hagi confusió en aquest terme de *cristiana* se'n especifica el seu sentit. Per això afegeix: «És a dir, que sigui l'expressió de la fe de l'Església, que és de tots els temps». Aquí tenim l'altre aspecte. En la litúrgia hi ha de ressonar la fe de l'Església: vol dir la fe en la seva integritat. No la fe d'un grup o d'alguna de les confessions cristianes que no viuen en la seva integritat la fe o la vida dels sagraments, que no deixen de ser, en cada cas, *confessió* de la fe. Per això es diu explícitament «la fe de l'Església», la que guarda el tresor de la fe en la seva pura i en la seva integritat. L'Església manté pura la fe, tal com la va confessar des del primer dia de la seva història, i la manté íntegra, en la seva totalitat.

És sobre aquesta fe que s'eleva la litúrgia com un cant de lloança o, dit d'una altra manera, com a acte de culte adreçat a Déu en esperit i en veritat. I encara podríem afegir aquí: aquesta és la litúrgia sobre la qual alena l'Esperit Sant de Déu, fent-la espiritual, fins i tot el que la litúrgia té d'humà i material, perquè en aquest món la litúrgia no pot menystenir aquestes situacions. Fins i tot això, l'Esperit ho omple amb el seu alè i ho fa ser espiritual.

Josep Urdeix

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 8, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia a l'Església de l'Assumpció de Maria Santíssima a Valldoreix amb motiu de la Visita Pastoral.

Aquest diumenge dia 9, a les 11.30 h. Celebra l'Eucaristia a l'església de Sant Joan Baptista de Mirasol amb motiu de la Visita Pastoral.

Dilluns dia 10. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix.

Dimarts dia 11, a la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix.

Dijous dia 13, a les 20 h. Confereix els Ministeris de Lector i Acòlit al Seminari Diocesà, a Valldoreix.

Divendres dia 14, a les 20 h. Confereix Ministeris Sagrats a candidats al Diaconat Permanent a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dissabte dia 15, a les 12 h. Beneeix i inaugura els pisos d'acollida per a persones sense sostre i adolescents de la Fundació Busquets a Terrassa.

Diumenge dia 16, a les 14 h. Participa en el dinar de Nadal amb malalts i voluntaris de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, a Barcelona.

▶ NOTÍCIES

Trobada de matrimonis al Santuari de la Salut. El diumenge dia 11 de novembre el Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell va acollir la 21 trobada de matrimonis organitzada en aquesta ocasió des de la Delegació de Pastoral Familiar. Ha presidit la celebració de l'Eucaristia Mn. Manuel Fuentemilla, rector del Santuari i vicari episcopal.

Inici de ministeri de rector a Viladecavalls. El dissabte dia 10 de novembre, vigília de la festa de Sant Martí, a la parròquia de Sant Martí de Sorbet de Viladecavalls, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a les 19.30 h. En aquesta missa va fer l'inici del ministeri de rector Mn. Joaquim Fluriach Domínguez. La feligresia omplí el temple i, en acabar, va saludar tant el Sr. Bisbe com el rec-

tor, que resideix a la parròquia des del mes de setembre. L'endemà, diumenge, Mn. Joaquim celebrà la Missa Solemne de Festa Major en la que predicà l'homilia Mn. F. Xavier Aróztégui, antic rector.

Conferència del Sr. Bisbe sobre el Concili Vaticà II. El dijous dia 15 de novembre a la tarda Mons. Saiz Meneses pronuncià la conferència »Actualitat del Concili Vaticà II a l'església de Santa Maria d'Ègara, en el conjunt de les Esglésies de Sant Pere de Terrassa». La conferència formava part d'un cicle organitzat per la parròquia de Sant Pere en el cinquantè aniversari del Concili Ecumènic Vaticà II.

Confirmacions a Sant Cristòfor de Terrassa. El dissabte dia 17 de novembre a les 19.15 h, Mons. Saiz Meneses celebrà la missa a la parròquia de Sant Cristòfor, al barri de Ca n'Anglada de Terrassa. Van concelebrar amb ell Mn. Joan Làzaro, rector i vicari judicial, i Mn. Xavier Sanchiz, vicari. En aquella celebració van rebre el sagrament de la Confirmació sis joves de la comunitat parroquial, dos dels quals rebren també la Primera Comunió.

Visita Pastoral a la Floresta. El diumenge dia 18 de novembre, Mons. Saiz Meneses va celebrar la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de la Floresta-Pearson. L'acompanyà el P. Lluís Victori SJ, rector de la parròquia. La Vi-

sita continuà el dissabte amb les reunions amb els diversos grups.

▶ AGENDA

Activitats socials a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

—**Recollida de joguines.** Es poden portar al despatx parroquial (c/ Capmany 36, de 17.30 a 20 h) o bé al local de la Comissió (Parròquia de la Puríssima, 2n pis). Seran lliurades a la Creu Roja que les distribuirà de manera justa amb el recolzament dels Serveis Socials de la ciutat.

—**Parada reutilitzada - Tot objecte es mereix una segona oportunitat.** Venda d'articles usats a preu popular (entre 1 i 5 euros). Els fons recaptats es destinaran a ajudar necessitats de la ciutat (rebot solidari, persones sense llar...).

—**El servei de llegir a la Missa.** Curs monogràfic organitzat conjuntament pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i la Delegació de Litúrgia del bisbat de Terrassa. Els dissabtes 2, 9, 16 i 23 de febrer de 2013, de 10 a 13 h. Lloc: Locals de la casa abacial de la Pquia. de Sant Pere d'Octavià (monestir) de Sant Cugat del Vallès. Professors: Miquel Álvarez, Xavier Aymerich, Jaume Fontbona, Jordi Guàrdia i Agustí Roig. Sessions de teoria i de pràctica. Informació i inscripcions: Centre de Pastoral Litúrgica, c/ Rivadeneyra 6, 7è, Barcelona. Tel. 933 022 235 (matins), e-mail: cpl@cpl.es.

▶ LLIBRES

Catherine L'Ecuyer, *Educar en el asombro. Cómo educar en un mundo frenético e hipergigante.*

Ed. Plataforma Editorial, 2012. Davant el ritme frenètic d'activitats al que es veuen sotmesos els nens i nenes, l'autora del llibre replanteja l'aprenentatge com un viatge que neix de l'interior de la persona, tenint en compte allò que reclama la naturalesa de l'infant: el respecte per la seva innocència, el seu ritme, el sentit del misteri i la set de bellesa.

REMAD MAR ADENTRO

Preparar el camino del Señor

En el tiempo de Adviento, dedico los comentarios dominicales al Año de la Fe, propuesto por el Santo Padre a toda la Iglesia. Y en este segundo domingo de Adviento hay dos figuras, en la liturgia, que nos llevan, con realismo, a uno de los objetivos principales de este año: la preparación espiritual de los hombres y mujeres de hoy para que se dispongan a recibir, en la fe, a Jesucristo y su Evangelio.

La primera figura es la de Juan Bautista. Lucas introduce la misión de Juan en las coordenadas de la historia del mundo pagano y de la historia de Israel. La intención de Lucas es la de situar la Palabra de Dios en la historia, porque la fe cristiana tiene su fundamento en una revelación histórica, no abstracta o intemporal. Juan recorre toda la región del Jordán, predicando un bautismo de conversión para el perdón de los pecados. Juan invita a preparar los caminos del Señor. Para que todos puedan ver la salvación de Dios, su Enviado, Jesucristo.

Juan es el enviado para anunciar al que ha de venir. Juan es el heraldo de Jesucristo. Él anticipa ya la que será la misión de los Apóstoles y la misión de la Iglesia a través de los siglos: la llegada a la

historia humana de Cristo, el enviado de Dios y el Dios hecho hombre.

Todos los cristianos estamos llamados a hacer realidad hoy, en este mundo nuestro tan des cristianizado, lo que Benedicto XVI afirma de los apóstoles en su carta sobre el Año de la Fe. «Por la fe, los apóstoles creyeron en las palabras con las que Jesús anunciaba el reino de Dios, que está presente y se realiza en su persona (cf. Lc 11,20). Vivieron en comunión de vida con Jesús, que los instruyó con sus enseñanzas, dejándoles una nueva regla de vida por la que serían reconocidos como sus discípulos después de su muerte. Por la fe, fueron por el mundo entero, siguiendo el mandato de llevar el Evangelio a toda criatura y, sin temor alguno, anunciaron a todos la alegría de la Resurrección, de la que fueron testigos fieles» (*Porta fidei*, n. 13).

La segunda figura de este domingo de Adviento que nos anima al compromiso evangelizador es la de san Pablo. El texto que leemos en la segunda lectura de la liturgia dominical es del proemio de la carta a los Filipenses. El texto rebosa del afecto que Pablo profesa a la comunidad cristiana de Filipos, de la cual recibió ayuda varias veces sien-

do la única de la que se dejó ayudar económicamente.

Como dice un comentarista de este texto, «no hay proporción entre el pequeño grupo de cristianos filipenses y la tranquilidad con que se afirma lo que significa la existencia cristiana en medio del mundo». Permítaseme una traducción a nuestra realidad: no hay proporción entre nuestras pequeñas comunidades cristianas de nuestras parroquias y el gozo y la esperanza que los cristianos estamos llamados a llevar al mundo de hoy. Estas comunidades que deseamos sean más nutridas, sobre todo de jóvenes. No para gloria o satisfacción de la Iglesia, sino para la sola gloria de Dios y el bien del mundo.

Por eso quisiera expresar también mi alegría, como Pablo, por la vitalidad de nuestras comunidades de la Iglesia diocesana de Terrassa, que son las colaboradoras del obispo y de los presbíteros y diáconos «en la obra del Evangelio», desde el primer día de la todavía breve historia de nuestra diócesis hasta hoy. Y esta es también mi oración: «que vuestro amor siga creciendo».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa